

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Stilsäkert om kärlekens flyktighet på 2020-talet

Möller-Sibeliuss, Anna

Published in:
Vasabladet

Published: 18/01/2022

Document Version
Accepted author manuscript

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Möller-Sibeliuss, A. (2022). Stilsäkert om kärlekens flyktighet på 2020-talet. *Vasabladet*. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2023030329459>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Martina Moliis-Mellberg: Pisces szn. Schildts & Söderströms 2021.

Stilsäkert om kärlekens flyktighet på 2020-talet

Martina Moliis-Mellbergs bok "Pisces szn" är en kort och intensiv kärleksskildring i gränslandet mellan prosa och lyrik. Från första anslaget är läsaren mitt inne i tumultet av känslor hos berättarjaget efter att den älskade gjort slut. Ingenting särskilt har hänt men kärleksobjektet vill bara inte vara i ett förhållande längre eller känna sig ansvarig inför den andra.

Titeln syftar på den älskades horoskop, fiskarna, som med lekfulla turneringar jämförs med jagets, som är född i lejonets tecken.

Fokus ligger helt och hållet på jagets upplevelser, vilket rimmar väl med den självupptagna uppmärksamhet som en bruten kärleksförbindelse ofta kräver – krisen måste gås igenom, världen får vänta. Men även om världen försvinner utom synhåll i den stiliserade och anonymiserade berättelsen, finns samtidskulturen, Stockholmsmiljön och senmodernitetens livssyn närvarande som en implicit kontext.

Berättelsen är utformad som en lyrisk monolog utan skiljetecken och med många förkortningar, riktad till det älskade duet, om jagets försök att hantera förlusten, den kvardröjande förälskelsen och nödvändigheten att gå vidare. Den känslomässiga frigörelsen från relationen blir inte lättare av denna adressering eller av att exets inlägg på sociala medier alltjämt intresserar och imponerar.

I bearbetningsprocessen utgör fragment ur populärmusiken koordinater som strukturerar känslorna, ger dem ord och resonans. Längst bak i boken finns en lista med referenser till associationsväven av låtar och artister, som Billie Eilish "Ocean Eyes", Lykke Lis "Deep End" och Jessica Pratts "Back, Baby".

Att förhållandet som innehållit stunder av bekräftelse och lycka skulle bli någonting varaktigt har väl ingendera parten räknat med, men det som sätts igång hos den ena är ändå kärlekens lika obestämda som absoluta beredskap att satsa allt, göra vad som helst, ta ner månen, gå till världens ände!

Men om den kärleken inte är en romantisk villfarelse utan faktiskt något som jaget kunde ha kultiverat i en långvarig relation, så blir den nu mest bara en belastande och onödig potential – belastande för jaget som inte har någonstans att göra av med den och onödig för den part som aldrig bett om en sådan tillgivenhet.

Situationen får den övergivna att ligga sömnlös, ta piller, gå i terapi, genomflytas av minnen och förfalla till irrationella förhoppningar om återförening. Men det finns vänner, nya dagar och en förmåga att verbalisera känslorna.

Att det ändå är fråga om sorg menar psykologen. Men det anspråksfulla ordet svävar lite fritt i det sammanhang där jaget rör sig och mot den värdegrund som stipulerar att individens rätt till frihet är ett överordnat etiskt axiom och att erotiska förhållanden varar just så länge som båda parter råkar känna för det. Vad är det som skulle berättiga "sorgen" då?

Moliis-Mellbergs bok känns som en uppriktig tematisering av kärlekens ljuvhet och flyktighet och imponerar mest som stilsäker och idiomatisk generationsskildring av 2020-talets unga vuxna – som gjort sig hemmastadda i en kultur av evig adolescens, kunde man tillägga. Berättelsen berör genom

sin lyriska skönhet och drar en med sig i sina stämningar, och kan kanske inte klandras för vad som fattas den, nämligen det djup som också saknas i det kulturella sammanhang den beskriver.

Anna Möller-Sibelius